

CiU tomba Barcelona

“**H**a estat una campanya inoblidable”, assegurava Jordi Hereu a l’hora d’admetre la derrota del PSC a Barcelona. I tan inoblidable, perquè la nit del 22M els socialistes catalans enterraven 32 anys de domini a l’alcaldia més potent del país. Ni bipartits ni tripartits no podien salvar els mobles. El candidat de CiU, Xavier Trias, feia certa la dita que la tercera és la bona i s’erigia en alcalde de Barcelona amb 15 regidors. “Ho havíem somniat, vam dir que no parariem fins a aconseguir-ho, i avui tenim la satisfacció de dir que l’hem feta molt grossa”, sentenciava Xavier Trias, eufòric, flanquejat per Artur Mas, Felip Puig, Josep Antoni Duran i Lleida i els ex-candidats històrics de CiU a l’alcaldia de Barcelona.

Simultàniament, a poc més de 100 quilòmetres de la capital, s’esfondrava un altre bastió històric dels socialistes a conseqüència de l’onada expansiva de CiU amb efectes a tot el territori: Girona, amb una victòria clara del candidat convergent, Carles Puigdemont, impedia qualsevol aritmètica dels partits d’esquerres per a salvar el PSC.

A Tarragona, Josep Fèlix Ballesteros va aguantar com la força més votada, però CiU i PP sumen majoria absoluta i hi deixen un escenari molt obert. De fet, només Lleida va superar l’envestida. El candidat socialista, Àngel Ros, va signar una majoria absoluta que no únicament blinda la ciutat del blau convergent, sinó que el catapulterà personalment en la cursa per a succeir José Montilla al capdavant del PSC al congrés de la tardor.

Si la conquesta de Barcelona i Girona és una fita històrica per a CiU, també ho és el fet que, per primera vegada, la federació nacionalista superés el PSC en nombre de vots absoluts. 50.000

Girona i Tarragona, places emblemàtiques del PSC, també poden caure amb el suport d’un PP que puja clarament. ERC s’enfonsa, les CUP creixen, SI i Reagrupament queden fora del mapa i ICV es manté. La xenòfoba Plataforma per Catalunya es dispara i irromp a molts municipis.

Un eufòric Xavier Trias compareix després de confirmar-se que CiU arrabassava la capital del país al PSC. Trias podrà governar amb comoditat sense necessitat de pactes estables.

més, que s’afegeixen a l’avantatge consolidat de CiU als comicis municipals en nombre de regidors i batlles. Tot plegat ha arrencat al PSC, sense contemplacions, l’etiqueta de principal partit municipalista. El president de la Generalitat i de CiU, Artur Mas, remarcava la mateixa nit electoral que els resultats del 22M evidenciaven que no havia estat un plebiscit a l’actuació del govern català arran de les retallades pressupostàries.

El Braveheart d’ERC. El tsunami de CiU i l’ascens inesperat de les CUP a molts municipis han acabat de castigar una Esquerra Republicana de Catalunya ja debilitada després del 28N, que s’ha esfumat de les ciutats més poblades, tret de Barcelona, on només seran regidors Jordi Portabella i Joan Laporta. Tot i els raquítics resultats obtinguts per les candidatures independentistes a la capital del país (s’hi presentava també SI i les CUP, que han sumat en total

José Montilla compareix amb Jordi Hereu. La derrota clara dels socialistes a moltes grans ciutats fa que sigui clau el congrés del partit a l'octubre.

13.500 vots), Portabella considera que hi ha marge per a explorar noves formes de col·laboració entre independentistes: “Hem estat capaços de parar el cop, i això ens permet de tenir esperança i recorregut per als pròxims quatre anys, per a determinar amb més precisió quin independentisme demana el vot abundant que hi ha però que tant li costa expressar-se a través del vot”, sentenciava el cap de llista d'Unitat per Barcelona.

Però ERC perd representació a Girona, Lleida, Tarragona, Badalona, Terrassa, Sant Boi de Llobregat i Mataró, entre més, i manté les alcaldies de Manlleu, la Bisbal d'Empordà, Caldes de Montbui, Montblanc i Solsona. Esquerra ha registrat un total de 256.276 vots –9% del total–, una xifra lleugerament superior a les eleccions al Parlament, que manté els republicans com a tercera força municipal en nombre de regidors: 1.378.

CUP-SI, cara i creu. La gran sorpresa de l'independentisme van ser les Candidatures d'Unitat Popular, que van obtenir representació a molts municipis del país. En la majoria dels casos, però, l'entrada als consistoris de les CUP anà en detriment d'ERC, que en va ser expulsada d'una manera fulminant. El cas més clar fou a Girona, on la CUP, en coalició amb Reagrupament, va obtenir tres regidors i ERC va perdre els quatre que hi tenia.

Per contra, les expectatives de Solidaritat Catalana per la Independència, després d'haver obtingut quatre diputats al Parlament, eren molt altes. Finalment, però, l'allau d'oferta independentista en molts municipis acabava passant-los factura. SI va obtenir 47 regidors a tot el país, però no serà força decisiva a cap municipi.

ICV, estable. Com és tradició, ICV va complir la tradició de ser el partit amb els resultats més estables. Amb lleugers creixements a diversos municipis, va conservar algunes alcaldies. A Barcelona, Ricard Gomà va fer créixer la formació fins a 5 regidors, un més dels que havia obtingut Imma Mayol el 2007. El secretari general dels ecosocialistes, Joan Herrera, va voler capitalitzar el moviment de protesta 15M, i va assegurar que els vots a ICV servirien per a escoltar els “indignats” i per a ajudar els més vulnerables i els que pateixen més la crisi.

Per primera vegada, CiU controlarà les quatre diputacions del Principat

Creix la xenofòbia. Els dos partits que en aquesta campanya havien fet una aposta clara pel discurs antiimmigració, el PP i PxC, van obtenir resultats molt positius. Els populars, a més de guanyar presència a les capitals i ciutats importants, especialment Barcelona i Tarragona, on poden tenir la clau de la governabilitat, foren els més votats de Badalona. El laboratori antiimmigració amb punts xenòfobs dissenyat per Xavier Garcia Albiol l'erigia en vencedor, si bé és possible que la resta de formacions facin un cordó sanitari per a impedir l'accés del PP a l'alcaldia.

La penetració que tindrien els plantejaments xenòfobs de Plataforma per Catalunya era una de les incògnites del 22M. Doncs el partit liderat per Josep Anglada no solament va consolidar la presència en aquells ajuntaments on ja n'hi tenia, sinó que va trencar el cinturó roig i va entrar a l'Hospitalet de Llobregat, amb 2 regidors; Badia del Vallès (1); Santa Coloma de Gramenet (3); Mataró (3); mantenia el de Cervera; Manresa (3); Sant Joan de Vilatorrada (1); Sant Boi del Llobregat (3) i Salt (3). A Vic, on fa dos mandats que hi té representació, PxC va obtenir 5 regidors i consolidava la segona posició al consistori. A Manlleu passa de 2 regidors a 3, entra a Taradell i a Torelló amb 3 regidors, i manté els 4 que tenia al Vendrell.

CiU, les quatre diputacions. CiU no únicament va arrasar als grans feus socialistes –tret de Lleida–, sinó també a totes les diputacions. Després de 32 anys de domini socialista a la Diputació de Barcelona, ara passarà a mans de CiU, que sumará majoria absoluta amb el PP. També van a parar a CiU les diputacions de Tarragona i Girona, a més de la de Lleida, malgrat que Àngel Ros hagi aguantat a la capital amb majoria absoluta.

CiU va saber capitalitzar l'onada blava que havia iniciat el 28N, i que mai abans, ni amb les majories absolutes de Jordi Pujol, no havia pogut traslladar a unes municipals. Barcelona és el gran trofeu de guerra.

Gemma Aguilera